

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (6)

Acoperiș din piei de berbec vopsite în roșu și învelitoare din piei de vițel de mare

Samuel Ridout

Online începând de la: 03.06.2023, Actualizat: 03.06.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Exodul 36.19

Exodul 36.19: Și a făcut o învelitoare pentru acoperiș din piei de berbec vopsite în roșu și o învelitoare din piei de vițel de mare pe deasupra.

Ultimele două învelitori ale Cortului întâlnirii sunt descrise foarte pe scurt într-un singur verset, în timp ce detaliile primei învelitori sau ale locuinței propriu-zise ocupă un spațiu considerabil. Cortul sau acoperământul din păr de capră era, de asemenea, descris cu lux de amănunte. Când ne gândim că fiecare dintre aceste acoperitori vorbește despre Domnul nostru Isus Hristos, aceasta sugerează că, cu cât cunoașterea noastră despre El devine mai profundă, cu atât mai mare va fi frumusețea și perfecțiunea divină pe care o vom vedea. Cu adevărat, avem aici în fața noastră „bogăția de nepătruns a lui Hristos” (Efeseni 3.8).

Nu găsim prea multe detalii despre aceste două acoperitori - nu că ele nu ar arăta desăvârșirea Sa, dar atenția este atrasă doar de câteva trăsături ale fiecăreia. *Pieile* animalelor constituiau o acoperire densă pe care nici soarele, nici ploaia nu o puteau străpunge. Nu sunt date dimensiuni și nici nu sunt indicate diviziuni.

Privim mai întâi pieile de berbec vopsite în roșu. Aceste cuvinte conțin cele trei caracteristici, asupra cărora dorim să reflectăm:

- Este vorba de *berbeci*.
- Au fost folosite *pieile*
- Acestea au fost vopsite în *roșu*.

Pentru a primi învățături cu privire la aceste calități, trebuie să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu.

Semnificația berbecului - devotamentul total al lui Hristos

În Psalmul 114 găsim un pasaj care ne oferă un indiciu despre semnificația berbecului. Atunci când Dumnezeu l-a scos pe Israel din Egipt, se descrie cum marșul triumfal aduce întreaga creație în supunere și simpatizare cu această eliberare minunată: „Marea a văzut-o și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi; munții au sărit ca berbecii, dealurile ca miei” (Psalmul 114.3,4). Cuvântul „berbec” înseamnă „cel puternic”, iar saltul munților puternici arată măreția divină a lui Dumnezeu, în fața căruia chiar și cei mai tari și mai puternici trebuie să tremure.

Când Avraam se pregătea să-l ofere pe Isaac ca ardere de tot și Dumnezeu și-a întins mâna, El nu a ales un miel pentru arderea de tot, ci un berbec, „prins cu coarnele într-un desiș” (Geneza 22.13). Acest lucru este de mare importanță în căutarea sensului. Desișul ar putea fi o referire la starea lui Israel după trup, când Domnul nostru a venit „la ai Săi” (Ioan 1.11). Dumnezeu scosese o viță de vie din Egipt, alungase națiunile dinaintea lor și plantase vița de vie pe muntele moștenirii Sale. El Se aștepta ca ea să aducă struguri, dar a făcut struguri sălbatici (Psalmul 80.8-11; Isaia 5). Vița de vie devenise un tufiș, plin de spini și de boabe rele, blestemul ne rodirii și semnul „fiilor lui Belial” (2. Samuel 23.6,7). Coarnele berbecului indică autoritatea împărătească a Domnului nostru (Psalmul 92.10), care le-a dat iudeilor

posibilitatea, ca să spunem așa - deși dușmănia era mai profundă -, de a-L da la moarte. Pe vârful crucii Sale scria: „Împăratul iudeilor” (Matei 27.37). Berbecul era ținut în tufiș de coarnele sale. Dar cât de desăvârșit se dezvăluie voia lui Dumnezeu în toate acestea. Sfatul Său trebuia să se împlinească, iar răutatea iudeilor (care își dovedeau astfel dușmănia față de Dumnezeu) a fost doar prilejul pentru ca El să dezvăluie jertfa pe care o pregătise. Hristos S-a dat pe Sine Însuși în toată puterea și energia Sa de Om ca jertfă adevărată, ceea ce Isaac nu ar fi putut face niciodată.

Când ne uităm la Lege, descoperim că berbecul ocupă poate cel mai vizibil loc. El a fost folosit foarte frecvent ca ardere de tot (Leviticul 8.18; 9.2; 16.3,5), dar și ca jertfă de pace (Leviticul 9.18; Numeri 6.14; 7.88). Ca jertfă pentru vină a fost folosit aproape exclusiv (Leviticul 5.16; 6.6; 19.21). Dar poate că cea mai deplină semnificație a sa este văzută în jertfa de consacrare a preoților (Exodul 29.15-26). Aici se luau un vițel și doi berbeci. Vițelul a servit ca jertfă pentru păcat, unul dintre berbeci ca ardere de tot, iar celălalt a fost numit „berbecul consacrării”. Preoții își puneau mâna pe acest berbec pentru a-și arăta identificarea cu el. Acesta era apoi sacrificat, iar sângele său nu numai că era stropit pe altar (pentru a arăta că Dumnezeu acceptă sacrificiul), ci și pus pe lobul urechii, pe degetul mare de la mână și pe degetul mare de la picior al preotului, pentru a arăta că acum era pus deoparte în mod specific și complet pentru Dumnezeu. Dumnezeu avea acum un drept neîngrădit asupra ascultării sale (exemplificat prin lobul urechii), a slujirii sale (exemplificat prin mână) și a umblării sale (despre care vorbesc picioarele). Astfel, berbecul de consacrare era mijlocul și simbolul unei dedicări complete și neîngrădite lui Dumnezeu – și anume, nu numai în viață, ci chiar până la moarte.

Apoi, coapsa dreaptă, grăsimea și măruntaiele, precum și azimele erau luate și făcute din nou una cu jertfitorii, fiind puse în mâinile lor și legănate înaintea Domnului. În cele din urmă erau arse complet pe altar ca o mireasmă plăcută Domnului. Moise, care îndeplinea funcția de preot, a primit pieptul. Restul jertfei aveau voie să-l mănânce preoții în timp ce stăteau la intrarea Cortului Întâlnirii timp de șapte zile, perioada completă a consacrării lor (compară cu Leviticul 8.31-33).

Cât de minunat vorbesc toate acestea despre Hristos în consacrarea Sa lui Dumnezeu vedem examinând detaliile, atât în contraste, cât și în asemănări. Contrastul poate fi văzut în faptul că preoții aveau nevoie de ceva din afara lor pentru a exprima consacrarea lor, în timp ce Hristos era total devotat lui Dumnezeu, fără să fi avut vreodată o dorință care să difere sau să fie contrară voinței lui Dumnezeu. Păcatul omului a făcut necesară moartea lui Hristos pentru ispășire, dar acest lucru a oferit o bună ocazie de a ilustra desăvârșirea acelei ascultări care s-a extins până la moarte. În această încercare supremă a fost arătată toată plinătatea consacrării Sale, care, conform harului divin, a fost acceptată pentru poporul Său.

Trecând acum la detalii, să privim mai întâi originile interioare ale consacrării Sale. Ascultarea, lucrarea și umblarea Lui au fost toate până la moarte, așa cum se prefigurează în urechea, mâna și piciorul stropite cu sânge. Nu a existat un singur act în întreaga Sa viață care să nu fie o expresie a devotamentului Său. Umbra crucii a fost peste El de la iesle până la Ghetsimani, dar era o umbră în care sufletul Său desăvârșit și sfânt a găsit lumina voinței Tatălui Său. Când a venit în lume, El a spus: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule”

(Evrei 10.5-7). El a putut spune până la moartea Sa: „Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10.18), iar în chinurile din Ghetsimani era încă: „Nu voia Mea, ci a Ta să se facă!”. (Luca 22.42).

Apoi, când a venit ceasul, pentru care El venise în această lume (Ioan 12.27) și S-a dat pe Sine Însuși până la moarte, toate izvoarele ascunse ale vieții Sale au fost descoperite și a devenit vizibil că totul era pentru Dumnezeu. Coapsa, care vorbește despre tărie, grăsimea interioară și exterioară, care vorbește despre energia voinței (la om, cea care îl umple de mândrie și răzvrătire), și măruntaiele, gândurile Sale, motivele și dorințele Sale: tot ceea ce era El s-a înălțat către Dumnezeu la moartea Sa în mireasma plăcută, pe care sfințenia desăvârșită o putea cere. Și minunea este că păcatul omului a fost cel care a făcut necesară o astfel de manifestare, pentru ca această dragoste infinită să-și găsească exprimarea.

Deci, berbecul indică acest lucru - Hristos în puterea deplină a unei vieți desăvârșite, care a trăit numai pentru Dumnezeu și S-a dăruit complet Lui într-o predare care și-a găsit măsura numai prin moartea Sa pe cruce.

Semnificația pieii - Hristos, neprihănirea noastră

Am făcut deja aluzie la semnificația pielii, pe care dorim acum să o analizăm mai în detaliu. Este foarte frapant faptul că prima aluzie la răscumpărarea prin substituție poate fi văzută în îmbrăcarea lui Adam și a Evei cu „haine de piele” (Geneza 3.21). Chiar prima promisiune este că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. În aceasta vedem biruința lui Hristos asupra lui satan, în sensul că, prin moarte, El l-a învins pe cel care avea puterea morții. Însă, în haina de piele găsim aplicarea binecuvântării care se găsește pentru poporul Său în acea moarte.

Cât de potrivite sunt toate acestea! Necunoașterea inocenței a dispărut pentru totdeauna. Omul și-a dat seama de faptul îngrozitor că era gol. Neascultarea față de Dumnezeu a distrus frumusețea primei creații, iar rușinea unei vieți decăzute i-a luat locul. Acum este o viață stricată, care este asociată cu moartea. Așa că el trebuie să se *ascundă*, chiar și de cel mai de încredere prieten al său - și cu atât mai mult când s-a auzit vocea sfințeniei infinite. Pentru ei înșiși, șorturile de frunze de smochin - haine făcute de ei înșiși - ar fi putut fi suficiente, dar în fața ochiului a-tot-pătrunzător al adevărului divin nu au putut rezista.

Frunzele vorbesc despre o mărturisire fără rod și ele sunt cel mult temporare. „Pentru că toți am ajuns ca ceva necurat și toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mânjită; și toți ne veștejim ca frunza.” (Isaia 64.6). Omul poate aduna cele mai bune și mai strălucitoare frunze ale demnității și dreptății umane, le poate prelucra cu pricepere și astfel să coasă laolaltă ceea ce este religios, social, moral sau intelectual - dar toate acestea îl lasă gol când se apropie Dumnezeu cel viu. Nici un înveliș conceput de om nu poate oferi franchețe nici măcar pentru o clipă în prezența unui Dumnezeu sfânt. În această prezență, care cercetează inima, rușinea lui iese la lumină.

Dar mulțumiri fie aduse Celui care este dragoste. El a oferit un înveliș care l se potrivește și care îl acoperă efectiv pe păcătosul credincios și aduce pace și liniște în conștiință în fața judecății divine. Dumnezeu face veșminte de blană și îi îmbracă cu ele. O viață a trebuit să fie

pusă la bătaie pentru a oferi aceste piei. Astfel, auzim Evanghelia proclamată din Eden: „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l” (Luca 15.22). Noi am primit cea mai bună, cea mai prețioasă haină prin Domnul Isus Hristos, care Și-a dat viața. Prin aceasta, credincioșii sunt „în Hristos”, înfășurați în Hristos, despre care pot spune: „Domnul este dreptatea noastră” (Ieremia 23.6; 1. Corinteni 1.30).

În a treia carte a lui Moise (Leviticul) vedem că pielea jertfei aparținea preotului. Există însă un caz deosebit de excepție, și anume în cazul jertfei pentru păcat din marea Zi a ispășirii (Leviticul 16.27), când pielea trebuia arsă în afara taberei împreună cu toată carnea animalului. Acest lucru se făcea pentru a sublinia profunzimea judecății care trebuie să vină asupra păcatului. Dar consecința a fost că sângele era adus în Sfânta Sfințelor și stropit pe capacul ispășirii, dându-i astfel credinciosului „îndrăzneala de a intra în Sfânta sfințelor prin sângele lui Isus” (Evrei 10.19). În consecință, același adevăr este exemplificat dintr-o perspectivă diferită.

Conform instrucțiunilor pentru arderea de tot, animalul trebuia jupuit. Apoi era tăiat în bucăți (Leviticul 1.6) și ars pe altar. Pielea urma să aparțină preotului care aducea jertfa (Leviticul 7.8). În acest fel, Hristos, oferindu-Se pe Sine pe cruce, a obținut o acoperire pentru poporul Său iubit. Acest lucru este exemplificat - nu putem spune așa? - în veșmântul fără cusătură al Domnului nostru, peste care, conform providenței divine, a fost aruncat sorțul. Este un întreg perfect, unitar, care nu poate fi rupt. Cel căruia Dumnezeu i-l atribuie nu poate decât să-l aibă întreg sau să nu-l aibă deloc (Ioan 19.23,24). În harul suveran al lui Dumnezeu, această haină a neprihăririi desăvârșite este prevăzută pentru toți cei care o vor primi. Această haină este Hristos Însuși. În înțelepciunea lui Dumnezeu, El a devenit „dreptatea” noastră (1. Corinteni 1.30), dreptatea, care este din Dumnezeu prin credință (Filipeni 3.9).

Aici trebuie să ne ferim de o idee care s-a impus la mulți, și anume că ascultarea activă a lui Hristos în viața Sa este socotită credinciosului. Potrivit acestei învățături, omul care a datorat ascultarea desăvârșită față de Lege nu poate intra în cer fără să fi împlinit cuvântul „Fă aceasta și vei trăi” (Luca 10.28). Întrucât omul a eșuat complet în acest sens, lui i se atribuie împlinirea Legii de către Hristos, astfel încât Dumnezeu primește ascultarea lui Hristos în locul ascultării păcătosului. Deci, când vedem că *pielea* animalului este dată ca acoperire, atunci este dată la o parte ideea că simpla ascultare în viață este socotită. Viața a trebuit să fie dată, moartea a trebuit să aibă loc. În acest fel a fost dobândită haina desăvârșită a dreptății, și anume Hristos Însuși, care include ascultarea Sa desăvârșită în timpul vieții Sale, moartea Sa și ceea ce este El acum, ca standard al primirii și al poziției credinciosului înaintea lui Dumnezeu.

Semnalăm încă un gând legat de piele. În cadrul arderii de tot, totul era tăiat în părțile corespunzătoare: picioarele, umerii, capul, măruntaiele. Ceea ce era ascuns vederii era expus prin jupuirea pielii. Omul nu putea vedea decât exteriorul vieții lui Hristos, dar în moartea Sa au fost dezvăluite sursele și motivele ascunse - într-o oarecare măsură chiar și pentru ochiul omului, dar în ce mod desăvârșit pentru Dumnezeu, căruia totul l-a fost oferit ca o mireasmă plăcută.

Așa cum am văzut deja într-un alt context, coapsa puterii, pieptul dragostei, motivele sau

gândurile interioare ale inimii Sale au fost considerate ca fiind absolut consacrate lui Dumnezeu. În moarte, El Și-a dat întreaga Ființă pentru Dumnezeu - totul a fost jertfit pe altar. Fiecare detaliu era desăvârșit în sine însuși: pielea putea fi îndepărtată.

Vopsirea în roșu - un semn al morții

Nu este aproape deloc necesar să intrăm acum în semnificația culorii roșii a pieilor de berbec, pentru că am subliniat deja în repetate rânduri că ideea aici este devotamentul Domnului *până la moarte*, care este exprimat prin culoarea roșu ca sângele. Legea vițelei roșii din Numeri 19 sugerează același lucru.

Întreaga viață a Domnului nostru a fost, într-adevăr, o prefigurare a morții Sale. În jurul ieslei se aflau umbrele crucii, deoarece, așa cum ieslea conținea hrana pentru animale, hrană din plante tăiate și sacrificate pentru a deveni viață pentru alții, tot așa Domnul nostru a fost „șters [tăiat] de pe pământul celor vii” (Isaia 53.8) pentru ca El să fie hrana poporului Său. În repetate rânduri, umbrele crucii au căzut pe calea Sa și, fără îndoială, aceasta era în mod constant înaintea Lui în gândurile Sale.

În Isaia 63, Domnul nostru iese de la judecata asupra vrăjmașilor Săi „din Bozra în haine roșii” (Isaia 63.1). Același gând este sugerat în calul roșu al celei de-a doua peceti: moarte și măcel (Apocalipsa 6.4). În consecință, roșul din acoperitoarea din fața noastră pare să vorbească în mod clar despre moartea Domnului nostru.

Astfel, în trei linii convergente am găsit semnificația acestei a treia acoperitori din piei de berbec vopsite în roșu. Vedem în ea pe Hristos în toată energia unei vieți desăvârșite, pe care o dăruiește morții într-un devotament desăvârșit față de Dumnezeu, iar acest lucru a marcat întreaga Sa umblare aici pe pământ.

Să ne amintim câteva pasaje cunoscute din Scriptură care ilustrează acest adevăr. „Și a fost că, pe când se împlineau zilele înălțării Sale, El Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim” (Luca 9.51). Urma să fie luat în slavă, El a plecat la Tatăl Său - dar cum a plecat? În ceea ce privește gloria exterioară, El părea să fie cel mai aproape de cer pe Muntele Transfigurării. Cu toate acestea, știm că, chiar pe acel munte, El nu vorbea despre slava de care se apropiase atât de mult, ci despre „plecarea Lui, pe care urma să o împlinească în Ierusalim” (Luca 9.31). El avea să se întoarcă la glorie prin intermediul crucii. În lumina acestui adevăr, putem explica cunoscutul pasaj din Ioan 14: „Mă duc să vă pregătesc un loc” (Ioan 14.2). Dacă ar fi plecat în acel moment, am putea spune cu reverență că El nu ne-ar fi pregătit locul. Ah, câtă semnificație a existat în aceste două cuvinte scurte: „Mă duc”. Ele însemnau Ghetsimani și Golgota - mai întâi judecata lui Dumnezeu și apoi slava. Acesta a fost modul în care a fost pregătit locul. Cel care a fost tăiat din prezența lui Dumnezeu din cauza păcatele noastre a câștigat dreptul de a intra în gloria veșnică și de a o revendica pentru fiecare păcătos care se încrede în El.

Dar acest loc în glorie a fost câștigat prin ascultare desăvârșită de voia Tatălui Său. Când mulțimea a venit să-L prindă în Ghetsimani, El nu Și-a folosit puterea Sa divină pentru a-i nimici pe dușmanii Săi, ci S-a dat cu calm în mâinile lor, spunând: „Paharul pe care Mi l-a dat

Tatăl, să *nu-l* beau?” (Ioan 18.11). Astfel, moartea pe cruce, care a dezvăluit plata păcatului și neascultării noastre în cea mai deplină măsură, a fost încununarea glorioasă a unei vieți de ascultare desăvârșită. Acest aspect este abordat în epistolele de învățătură: „Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa și prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepti.” (Romani 5.19). Aceasta nu a fost, așa cum cred mulți, împlinirea Legii de către Domnul nostru în timpul vieții Sale, ci ascultarea Sa „până la moarte, chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.8).

În Evrei 10 găsim bine-cunoscutul citat din Psalmul 40. Psalmistul vorbește în mod profetic despre și pentru Domnul nostru Isus, spunând: „N-ai voit jertfă și dar, ci Mi-ai întocmit un trup. Nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat. Atunci am spus: «Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule». ... El desființează ce este întâi [jertfele aduse sub Lege], ca să stabilească ce este a doua oară [lucrarea Sa proprie, în care a împlinit voia lui Dumnezeu]; „voie” prin care am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10.5-10). Aici, așadar, găsim jertfa despre care am vorbit - cea pe care toate jertfele o prefigurau. În moartea Sa, care a avut loc ca să îplinească voia Tatălui, vedem ce a avut în vedere Dumnezeu în această acoperitoare din piei de berbec vopsite în roșu.

Și, după cum am văzut, acest devotament l-a marcat întreaga viață. Se duce în Templu, care este pentru El casa Tatălui Său, dar îl găsește pângărit de oameni care, sub pretextul că se ocupă de treburile lui Dumnezeu, își urmăresc în realitate propriile interese. Domnul nostru îi alungă cu un bici din frânghii și le aruncă afară toate mărfurile. „Nu faceți din casa Tatălui Meu casă de negustorie!” (Ioan 2.16), spune El, iar ucenicii Săi își amintesc cuvintele din Psalmul 69 - unul dintre psalmii de jertfă - „Râvna casei Tale m-a mistuit” (Psalmul 69.9). Tocmai această râvnă și acest devotament față de gloria Tatălui Său a fost gajul morții Sale. De aceea, când fariseii L-au întrebat cu ce autoritate a făcut aceste lucruri, răspunsul Său arată că știa foarte bine unde Îl va duce această râvnă: „Dărâmați templul acesta” - luați-Mi viața - „și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2.13-22).

Ce binecuvântare există în preocuparea cu acest devotament! Să-l punem în contrast și cu cel din practica noastră, de care cu siguranță că ne este rușine să-l numim la fel. „Dar am un botez cu care trebuie să fiu botezat și cât de mult aștept să se îplinească!” (Luca 12.50). Pașii Lui deveneau tot mai repezi pe măsură ce Se apropia mai mult de ceasul în care își dădea ultima suflare pentru Tatăl Său. Nu trebuie să presupunem, sau chiar ne-am putea îndoi o clipă, că ochiul Tatălui a fost fixat pe coloritul pieilor de berbec pe tot parcursul vieții Domnului nostru? Că ochiul Său a fost fixat asupra fiecărei fapte și a fiecărui cuvânt, în toate rugăciunile și minunile Sale, în gândurile și dorințele Sale cele mai profunde - în energia Unuia al cărui unic scop era să facă voia Tatălui și a cărui întregă viață desăvârșită a fost în dorința înflăcărată de a se așeza pe altar? Un dar complet de dragoste față de Tatăl, care Îl trimisese la o asemenea slujire.

Ne întoarcem la versetul: „Prin această voie am fost sfințiți” (Evrei 10.10). Binecuvântat să fie Dumnezeu, toată ascultarea noastră defectuoasă este acoperită, înghițată în această ascultare, în valoarea căreia suntem puși deoparte pentru Dumnezeu și făcuți subiecte desăvârșite ale plăcerii Sale la fel cum este Cel care a făcut-o pentru noi și pentru Dumnezeu!

Așadar, deși ne este rușine de noi înșine, nu suntem rușinați înaintea Lui. Această îmbrăcăminte este pentru noi „haina cea mai bună” (Luca 15.22), așa cum a fost pentru El semnul a ceea ce numai inima Tatălui poate măsura în toată plinătatea ei.

Învelitoare din piei de vițel de mare - puritate în mijlocul unui mediu ostil

Ajungem acum la învelitoarea din piei de bursuc sau de vițel de mare. Aici găsim și mai puține detalii, deși semnificația devine, fără îndoială, clară dacă folosim cheia dată de Dumnezeu. Este oarecum îndoielnic dacă cuvântul trebuie tradus prin „piele de vițel de mare”, dar cercetătorii Bibliei sunt de acord că este vorba de pielea unui animal care trăia în apă. Ni se spune că vițelii de mare erau din abundență pe malurile Mării Roșii, așa că nu a existat nicio dificultate în ceea ce privește condițiile geografice.

În afară de această învelitoare a cortului și de învelitorile de pe diferitele ustensile ale cortului în timpul călătoriei (Numeri 4), pielea de vițel de mare, așa cum o vom numi, nu mai este menționată decât o singură dată. O găsim în Ezechiel 16, unde Dumnezeu descrie harul și grija Sa pentru Israel, mireasa Sa. El o găsisse zăcând în sângele ei și îi dăduse viață; și o îmbrăcase cu o frumusețe care nu era a ei: cu veșminte multicolore și bijuterii și cu o coroană frumoasă pe cap. Împreună cu toată această podoabă, El o încălțase cu piei de vițel de mare (Ezechiel 16.10). Din nefericire, Israel a abuzat de toată această dragoste și a profitat în mod rușinos de frumusețea care îi fusese dăruită. Dar sensul pare clar: încălțăminte din piele de vițel de mare era o acoperire adecvată și eficientă pentru picioarele unei mirese, caracteristică pentru îngrijirea cuprinzătoare a lui Israel în toate călătoriile sale. Ne amintim că până și fiul risipitor nu numai că a fost îmbrăcat cu cea mai bună haină, dar a primit și un inel (un gaj al dragostei veșnice) și „sandale în picioare” (un bun accesoriu pentru călătorie; Luca 15.22).

Și să ne întoarcem încă o dată la vițelul de mare: el este un animal de apă care aparține de fapt pământului, dar care trăiește în apă. Pielea sa este impermeabilă la elementul în care trăiește. Așadar, învelitoarea lui o protejează în mijlocul unui mediu nefiresc.

Când ne gândim cum Domnul nostru a coborât în această lume din lumina, bucuria și fericirea căminului Său ceresc, cât de ciudat trebuie să fi fost pentru El să trăiască în această lume! Dar, datorită naturii Sale absolut sfinte, minunatul nostru Domn a ținut departe de inima Sa tot ceea ce aparținea lumii lui satan. Nimic din toate acestea nu Îl atrăgea. Căpetenia acestei lumi putea să întindă înaintea Lui toate împărățiile lumii și gloria lor, ispitele lui nu au găsit niciun fel de atracție în acest sanctuar al lui Dumnezeu, în inima Sa sfântă.

Așadar, aceasta este prima idee pe care o vedem în pielea vițelului de mare: protecție desăvârșită într-un mediu ostil. Și aici, din nou, este bine să ne amintim că a trebuit să se renunțe la viață pentru a oferi pieile. Așadar, această despărțire s-a extins până în moarte. „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului” (Evrei 12.4) - El a făcut-o.

Următorul gând referitor la pielea de vițel de mare este strâns legat de ceea ce tocmai am văzut și se bazează pe utilizarea pielii de vițel de mare din pasajul din Ezechiel. Încălțăminte

este menită să protejeze picioarele de răni și de murdărire. Picioarele sunt punctul nostru de contact cu pământul. Și cât de important este ca ele să fie protejate atât de spini, cât și de murdăria acestuia. Încălțăminte era scoasă în prezența lui Dumnezeu, căci pământul era sfânt. Pământul nu trebuia să fie pângărit în această prezență sfântă și în această prezență Domnul nostru a trăit fiecare clipă: aceasta era disponibilitatea cu care a fost încălțat.

Să ne uităm la El în timp ce mergea. Cum erau încălțate picioarele Lui? „Frumoase”, într-adevăr, erau, aducând vestea cea bună și vestind pacea (Isaia 52.7), pentru că El a făcut o slujbă de împăcare, nesocotindu-le oamenilor greșelile lor (compară cu 2. Corinteni 5.19). Picioarele Sale L-au purtat pe multe cărări de dragoste și de milă: la fântâna din Sihar și pe țărmurile Tirului și Sidonului, la Cezareea-Filipi și la Ierusalim. Oriunde mergea, „învățând în sinagogile lor și predicând Evanghelia Împărăției” (Matei 4.23).

Nici o jertfă cu cea mai mică pată sau defect nu putea fi oferită lui Dumnezeu. Un bou putea deveni impropriu ca jertfă dacă se lovea cu piciorul de o piatră și era astfel rănit. Să presupunem că ar fi fost posibil ca Domnul nostru să fi fost ispitit să Se plângă de încercările și greutatea drumului, deoarece nu avea unde să-Și așeze capul, sau că Și-ar fi pierdut controlul asupra Sa în timp ce intra și ieșea dintre oamenii cu inima împietrită de care era înconjurat. O astfel de lovire a piciorului Său de o piatră ar fi provocat o vânătăie, ar fi fost o imperfecțiune, ar fi fost o jertfă pătată, nepotrivită pentru Dumnezeu. Pe bună dreptate spunem: „*Dacă ar fi fost posibil*”, pentru că era imposibil. Tocmai ocaziile în care pietrele erau cele mai dese în jurul Lui, când totul era menit să provoace Duhul la o mânie supremă prin împietrirea inimii, invidia și necredința celor care căutau să-L „prindă în vorbire”, nu au făcut decât să arate echilibrul desăvârșit al sufletului Său (vezi Luca 11.53,54).

*Credincios în mijlocul necredinței,
În mijlocul întunericii numai lumină,
Ai mărturisit Numele Tatălui Tău,
Și în voia Lui Te-ai desfășurat.¹*

Adevărat, a existat durere pentru păcat și împietrirea inimii, chiar indignare sfântă și mustrare tăioasă - dar niciodată un singur cuvânt care să pângărească, niciodată o clipă care să strice comuniunea Sa netulburată cu Tatăl. Să „ne uităm bine la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare de Sine” (Evrei 12.3) și să comparăm această umblare fără pată cu cea a celor mai devotați credincioși din această lume: ne putem imagina pe cineva care să umble pe acest pământ fără să intre în contact cu un singur grăunte de murdărie? Noi adunăm praful lumii pe picioarele noastre, în timp ce ne desfășurăm activitățile necesare, în timp ce ne îndeplinim responsabilitățile și îndatoririle vieții. Nu ne scuzăm pentru aceasta. Știm că este din cauza slăbiciunii credinței noastre și a lipsei de energie spirituală. Dar la Domnul nostru sfânt, totul era desăvârșit. A existat măcar un fir de praf pe picioarele Sale sfinte la sfârșitul călătoriei? El nu S-a abătut nici măcar un fir de păr de la calea ascultării desăvârșite față de Dumnezeu. Iar când picioarele Sale, care umblau „făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavol” (Faptele apostolilor 10.38), au fost bătute în cuie pe cruce, nu era nici măcar un fir de praf pe ele.

Slava divină în veșminte modeste

Dar putem vedea un alt gând în învelitoarea din piei de vițel de mare. Ea era probabil de o nuanță maro sau închisă, nu respingătoare ca aspect, dar nici deosebit de atrăgătoare. Pentru *credință*, calitățile pe care le-am contemplat la Domnul nostru sunt extraordinar de atractive și admirabile. Dar pentru omul firesc El nu avea „nici o înfățișare ca să-L dorim” (Isaia 53.2). Când L-au văzut trăindu-Și viața într-o smerită separare de lume și de spiritul ei, ei au spus: „Cercetează și vezi că nici un proroc nu se ridică din Galileea” (Ioan 7.52). Nici măcar învățăturile și minunile Sale uimitoare nu au putut învinge mândria necredinței multora: „Nu este Acesta tâmplarul?” (Marcu 6.3), a fost întrebarea lipsită de credință și disprețuitoare adresată. Și aceasta nu era totul: ceea ce Îl despărțea din punct de vedere moral de toată ipocrizia și religiozitatea omului firesc nu a fost un obstacol pentru ca cei necăjiți să găsească întotdeauna o primire plină de dragoste la El. Cei respinși, cei nenorociți și cei pierduți veneau liber la El; dar necredința încă se poticnește de acest lucru și spune: „Un Prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (Luca 7.34).

Și totuși, cine, care cunoștea Cuvântul lui Dumnezeu, ar putea să nu vadă că era un Domn *smerit* pe care trebuia să-L aștepte? El, Cel care „S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob ... și, la înfățișare fiind găsit ca om, S-a smerit pe Sine Însuși” (Filipeni 2.7,8). Această credință vede în acoperământul de piei de vițel de mare haina modestă a Celui care a venit să slujească. Gândește-te pentru o clipă că Domnul slavei, Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor, a fost Cel care a venit în lume într-o formă atât de smerită! Și apoi conștientizează că toată această atitudine smerită a adus doar dispreț și batjocură în inimile oamenilor!

Chiar dacă a fost așa, ah, trebuia să fie așa. A nu vedea nicio frumusețe în Domnul Isus înseamnă să te dovedești cu adevărat orb față de ceea ce este cu adevărat valoros. Dacă inima nu este cuprinsă de o dragoste care „întrece cunoștința” (Efeseni 3.19), aceasta dovedește că ea este rece și moartă. Dar *credința* vede frumuseți acolo unde lumea nu găsește nimic frumos. Iar credința, cu o inimă plină de închinare, merge pe urmele Celui care a fost despărțit de păcătoși, amintindu-și cu bucurie că sub acest exterior presupus neremarcabil se ascund gloriile pe care le-am meditat în celelalte acoperitori. Când lumea se întoarce cu spatele, credința strigă cu glas tare: „Ființa Lui este plină de farmec” (Cântarea Cântărilor 5.9-16). „Acesta este preaiubitul meu, da acesta este prietenul meu”. Credința răspunde la întrebarea: „Ce este preaiubitul tău mai mult decât un alt preaiubit?”, asemenea miresei din Cântarea Cântărilor, descriindu-l cu bucurie din cap până la picioare. Fiecare trăsătură are propria frumusețe și atracție. Fiecare pas, cuvânt și faptă a Domnului nostru are o frumusețe aparte. Și, după ce am epuizat toată mica noastră cunoaștere despre El, putem spune cu adevărat: „Nici jumătate nu mi s-a spus” (1 Împărați 10.7).

Acest lucru dă o semnificație deosebită faptului că nu se dau dimensiuni pentru aceste ultime două acoperitori. Fără îndoială, ele acopereau întregul Cort al Întâlnirii. Nici în cazul arderii de tot nu exista o limită a numărului de jertfe. Un țap era suficient pentru jertfa pentru păcat, dar arderile de tot s-au înmulțit cu miile în timpul împăraților, până când întreaga curte a Templului a fost transformată într-un altar (1 Împărați 8.64) - închinarea nu are limite.

În aceste acoperitori fără dimensiuni găsim o aluzie la plinătatea infinită a lui Hristos. Gândurile pot merge atât de departe sub călăuzirea Scripturii pe cât le permite capacitatea finită, și totuși există mai mult dincolo de aceasta - plinătatea lui Hristos, măsurată doar prin

plinătatea lui Dumnezeu; și cât de binecuvântat este gândul că fiecare credincios poate spune: „El este al meu și eu sunt al Lui” (compară cu Cântarea Cântărilor 2.16).

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(6\)](#)

Titlul original: „The Rams' Skins and Badgers' Skins Coverings”

Prelegerea a 6-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: Tradus din cântarea „O Lord, when we the path retrace” de James George Deck (1802–1884): Faithful amidst unfaithfulness, | 'Mid darkness only light, | Thou didst Thy Father's name confess, | And in His will delight.